

АЛЕКС КОШ

СВОБОДА НА ДВИЖЕНИЕ

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2022

chitanka.info

Пълната луна изплува над града. Бледа, като лице на вампир, тя светеше, но не осветяваше, гореше, но не топлеше. Очароваща и плашеща, нито зла, нито добра. Просто висеше на тъмния небосвод в обкръжението на малки звездички, променяйки света със самото си съществуване. Неслучайно пълнолунието отдавна се считаше за време опасно и вълшебно...

— Хей, ти ще скачаш ли или не?!

Алекс се откъсна от съзерцанието на тайнственото светило и погледна надолу. От покрива на къщата се откриваше невероятна гледка към нощния град: самотните многоетажни исполини и скупчените в неголеми квартали пететажни блокчета спяха, окъпани в меката светлина на луната, очертани от искрящите в жълто улични лампи. На съседната сграда, на около десетина метра от застиналия на ръба на покрива Алекс, стояха неговите приятели — четирима също такива като него любители на нощните приключения. Разноцветните анцузи на паркуристите се виждаха на фона на черния покрив дори и при тази слаба светлина. Какви са паркуристите? Същите онези момчета, които са готови да бягат денонощно из града, прескачайки всичко, което се появи под краката им. Паркур беше дива смес от философия за свобода, акробатика, градски алпинизъм и гореща млада кръв.

— Вече летя — извика в отговор Алекс и отстъпи десетина метра, за да се засили подobaващо.

— Разбий ги! — звънко го подкани Тъомич.

Скокът от една сграда на друга отдавна вече беше престанал да бъде нещо удивително или плашещо, по-скоро беше нещо обичайно — колко му е да скочиш от покрива на седеметажен блок на съседния до него, особено ако той е по-нисък с цели два етажа. Разликата във височината позволяваше без проблем да се преодолее разстоянието между сградите с доста приличен запас.

Засилвайки се достатъчно, Алекс с всички сили се оттласна от покрива и веднага се сви на топка. „Дроп“, в превод от английски — „приземяване“, така се наричаше това движение. Вятърът засвири в ушите му, Алекс погледна за миг в бездната под краката си, а в следващия момент тялото рязко се разгъна, поемайки с полусвитите крака част от инерцията. Останалата част отиде в претъркулването през рамо — „рол“.

— Уау! — радостно извика неуморимия Тъомич, подскачайки на място от нетърпение. — Да продължаваме нататък!

Алекс пъргаво скочи на крака, изтупа черната си тениска и отметна постоянно падащия пред очите му перчем. Средният ръст и атлетичното, макар и слабо, телосложение му позволяваха да скача с много по-голяма лекота, отколкото набития Дися, а пък философията на паркура стана за него истинско откровение. Точно затова той винаги беше главният подбудител и най-добре от всички можеше да нарежда „маршрути“ — пътя, който трябваше да следва групата. Понякога минаваха маршрута за време, но по-често просто за удоволствие, все пак паркурът не беше спорт, където се преследват необяснимите „части от секундата“ и „място на почетната стълбица“, а начин на живот. За съжаление, малцина го разбираха, постоянно се налагаха някакви ограничения, правила... Когато най-важното нещо в паркур е Свободата.

Алекс малко криво се усмихна, разтривайки коляното си:

— Това е истинската свобода на движение. Не, това е просто свобода.

Скокът от такава височина не му се размина безнаказано — постоянно болящото го след контузия коляно напомни за себе си с рязко избухнала болка. Доста неприятно, разбира се, но по принцип очаквано. Ластичен бинт, болкоуспокояващ мехлем — и напред, на тренировка.

— Яко — кратко одобри Сергей, най-големият в тяхната петорка. — Чисто и без грешки, макар че можеше да скочиш и малко по-високо.

Двадесет и пет годишният тренъор по акробатика беше както винаги точен — стремежът към съвършенство беше заложен в него едва ли не на генетично ниво, най-вероятно някъде в предците му е имало немци или по-скоро арийци, ако се вгледаш по-внимателно. Дори телосложението му беше типично арийско — и широките скули, и пшеничния цвят на косата, а и педант беше пословичен.

— По-високо са само звездите! — защити приятеля си Тъомич.

Алекс се ухили.

Този белокож младеж винаги излъчваше оптимизъм и с все сили се стараеше да го сподели с всички, независимо дали го искат или не.

Набитият широкоплещест Дис и кльощавият Слайд мълчаха — на ушите им се виждаха слушалки, които обезсмисляха всеки опит за

общуване, с изключение, може би, на езика на жестовете. В тишината се разнасяха откъслечи от тежка музика, премесени с воплите на висок мъжки глас. Въпреки че самият Алекс предпочиташе да се занимава с паркур без плейър, той много добре разбираше тези двамата. Какво може да бъде по-приятно от бягане из нощния град, когато в главата ти звучи наелектризиращ ритъм, а до теб тичат истински приятели?

— Какво ще кажете да повторим? — предложи Алекс, прислонявайки се до тръбата, за да прикрие лекото треперене в краката. Изобщо не му се скачаше, но не можеше да покаже слабост пред приятелите си и да загуби уважението им...

— Хей, трети път скачаме вече — запротестира Тьомич. — Ти изобщо наясно ли си какво е маршрут?

— Добре, добре — побърза да се съгласи Алекс и махна с ръка специално за временно оглушалата двойка. — Напред!

Петимата приятели се затичаха, докато не стигнаха до края на покрива. И тъй като от тази страна на сградата нямаше съседни постройки, се наложи да се спускат по балконите. През деня това упражнение ставаше доста опасно — знае ли се какво ще им мине през ума на живеещите там, когато видят на собствения си балкон неканен гост. Но виж през нощта беше подходящо и можеше да се рискува — пък сега нямаше още три, а и вече започваше леко да се зазорява.

— Главното е — по-тихо и по-предпазливо — предупреди Сергей, първи увесил крака от ръба.

— Определено — съгласи се Слайд и небрежно свали слушалките от ушите. — Спомням си как последния път ме улучиха с въздушна пушка в задника, още ме боли като сядам.

Всъщност името му беше Саша, но заради любовта му към агресивното пързаяне с ролкови кънки и по-специално към пързаянето по перилата получи прякора Слайд. Осемнайсет годишното средно на ръст тъмнокосо момче беше ярък представител на новото поколение, израснало с „Кошмарът на Елм стрийт“, „Властелинът на пръстените“ и прочие подобни филми. По-голямата част от образованието си беше получил от телевизията, както, между другото, и по-малката.

— Не ти трябваше да надничаш в апартамента — укори го Сергей, — даже на балкона можеше да не стъпваш, любопитното ми ти.

— Беше нощ! Всички нормални хора спят — взмути се Слайд.
— Кой да знае, че този ши...

Прас!

— Не ви ли предупредих за ругаенето? — спокойно попита акробатът.

— Аха — недоволно измърмори Слайд, разтърквайки врата си.
— Няма повече, мамо...

— Постарай се повече — непреклонно каза треньорът по акробатика и скочи в мрака.

Зад него прекрачи мълчаливият Дис, после нацупеният Слайд. Те бавно преминаваха от балкон на балкон, стараяйки се да се движат по края им, за да не се виждат от прозорците. Въпреки късния час, по-добре беше да се презастраховат.

Алекс и Тъомич оформяха ариергарда.

— Който е последен, е скункс? — предложи хазартния Тъомич.

— Вече си загубил — увери го Алекс.

Те стояха на ръба на покрива от двете страни на балкона и стартираха на едно-две-три. Отначало приятелите вървяха наравно, но на балкона на втория етаж Алекс беше забавен от Слайд, който по някаква незнайна причина беше прекратил спускането.

— Какво правиш?! — яростно изсъска Алекс.

— Виж, там в стаята...

— Майната ти, извратеняко — изсумтя Алекс и се премести на фронталната част на балкона, за да го заобиколи.

Тъомич вече преодоляваше последния метър, така че Алекс се реши на отчаян ход: погледна надолу и като се увери, че под него няма никой, се отблъсна от ръба на железния парапет на балкона и като изви гръб, направи елегантно салто. Всъщност да скачаш в тъмното, без да провериш мястото за приземяване, можеше да се нарече чиста проба идиотизъм, но този път му се размина. Краката на Алекс докоснаха земята едновременно с Тъомич.

— Наравно! — присъди Сергей.

— Салтото — това не е паркур! — взмути се Тъомич.

В отговор Алекс направи салто назад от място и след приземяването с жест показа на приятеля си всичко, което мисли за изявлението му.

— Мутант! Какво ядеш за закуска, анаболи ли?

— Глупости — ухили се Алекс. — Тях си ги бия направо във вената. И то с литри.

Настроението му стремително се подобряваше — въпреки опасенията, болният крак не го предаде след опасния скок, а и по принцип не го болеше... е, само съвсем малко.

— Слайд нещо се спря — гръмко отбеляза Дис, без да си сваля слушалките от ушите. Всъщност той по принцип много рядко ги махаше.

— Слизам — прошепна от мрака Слайд. — Не викай!

След минута всички паркуристи бяха налице.

— Горے видях нещо ужасно — с треперещ глас каза Слайд. — Представяте ли си, там някакъв странен мъж реже една жена!

— Я стига — не повярва Сергей. — Май си прекалил с филмите.

— Сериозно говоря, сами погледнете!

— Виж какво, ние нямаме склонност към воайорство — подкачи го Тъомич, но въпреки това втренчи поглед в прозореца на втория етаж.

Останалите последваха примера му.

— Тъмно е — отбеляза Алекс.

— Той стои вътре на свещи — поясни Слайд. — Жената лежи на пода, а мъжът е в сива роба и рисува някакви странни шарки по нея.

— Може би това са им еротичните игри? — предположи всезнаещият Тъомич. — Бодиарт и така нататък...

Слайд нервно изхихика.

— Той рисува с нож!

Приятелите удивено се спогледаха.

— Дайте да проверим какво става там — мрачно каза Сергей, хвана улука с ръце и опря крак в стената.

Няколко секунди по-късно четирите момчета — Дис остана долу „отцепка“ — се струпаха на балкона и залепиха глави на стъклото.

— Нали ви казах! — победоносно прошепна Слайд.

Стаята беше облята от мрачната светлина на десетки тънки свещи, подредени в някакъв сложен порядък, наподобяващ кръг. Вътре в кръга се намираще напълно голо момиче на около двацет, двацет и пет години, при такова осветление по-точно не можеше да се определи. Субект в сив халат и с нож, точно както каза Слайд, бавно и спокойно

изрязваше по кожата на девойката сложни линии. От отвореното горно прозорче се чуваше тихо, меланхолично пеене.

— Егати — прошепна Сергей. — Този да не е сатанист?

— Трябва да направим нещо! — уверено заяви Тъомич. — Хайде да разбием прозореца, да влезем вътре, да го набием и да спасим бедното и най-вече голо момиче.

— Умно — прошепна Алекс. — А ако влезем, а той я убие?

Сергей сложи пръст на устните си и посочи леко отвореното прозорче.

— Тсс. Имам по-добра идея.

Погледите на приятелите се обърнаха към най-младия.

— Защо веднага аз? — възпротиви се Слайд.

— Значи така — тихо прошепна Сергей. — Тъомич, вземи Дис и влезте през входа. Звъннете в апартамента, ако сатанистът не отвори, започнете да блъскате с ръце, с крака, ако щете с глави, но направете така, че той да излезе от стаята. Забаламосайте го нещо поне за няколко секунди, а в това време ние ще се промъкнем вътре и ще изкараме момичето.

— Ще го направим — увери Тъомич.

— Само по-внимателно там — обезпокоено предупреди Алекс. — Знае ли човек, ако е някой психо — пазете се.

Тъомич неопределено се подсмихна и безшумно, като някакъв нинджа, скочи от балкона.

— Ще се вмъкнеш през прозорчето и ще ни отвориш вратата — обърна се треньорът по акробатика към Слайд.

— Вече се досетих — въздъхна момчето, докато смъкваше раницата от гърба си.

Междувременно Алекс неотлъчно наблюдаваше как мъжът действа с ножа: виртуозно, едва докосвайки млечнобялата кожа, той нанасяше съвсем плитки драскотини. Момичето лежеше неподвижно и само равномерно издигащата се гръд показваше, че е все още жива.

— Виж само как се стареае — прошепна Сергей в ухото му. — Не мога да видя оттук, но сигурно и езика си е изплезил от усърдие...

— Психо — ядно изсъска Алекс. — Такива трябва да ги бесят...

Неволно потръпна и съвсем леко докосна стъклото с ръка. Раздаде се тих звук, който прозвуча в тишината като изстрел.

Приятелите се свиха, страхувайки се дори да дишат. За щастие сатанистът беше толкова завладян от работата си, че не чу нищо. Всъщност в това нямаше нищо изненадващо, щом не беше забелязал дори движението на паркуристите по балкона му...

— Да не е в транс? — предположи Алекс.

И тогава се раздаде звънецът на вратата.

Никаква реакция. Сатанистът, сякаш нищо не е станало, продължи да се занимава с черното си дело.

— Наистина е в транс — убедено каза Алекс, — чел съм за нещо подобно...

— В комиксите, предполагам — нервно подхвърли Слайд, за което веднага получи удар с лакът от Сергей.

— Тихо! — яростно изсъска акробатът.

Междувременно звънецът продължаваше да звъни.

Сатанистът известно време не обръщаше внимание на гръмките трели, но след няколко минути все пак не издържа.

— Кой звъни по това време?! — изрева ядосано и мигом развали цялата мистична атмосфера.

Мъжът се надигна от пода, хвърли окървавения нож на пода и енергично излезе от стаята, затваряйки плътно вратата зад себе си.

— Бързо! — изсъска Сергей, побутвайки Слайд. — Само бъди тих!

Слайд пъргаво се промуши през прозорчето и леко скочи на пода.

— Хей, брато! — чу се от коридора гръмкият глас на Тьомич. — Ние сме новите ти съседни, дойдохме да се запознаем! Да пийнем по бутилчица, а?!

На заден план се чуваха абсолютно немузикалните напъни на Дис, който старателно се преструваше, че може да пее. Алекс мимоходом си помисли, че дори и в такова опасно положение паркуристът беше останал с любимите си слушалки и с усилен на макс плейър.

Слайд отвори вратата на балкона отвътре, за да пусне приятелите си, и си взе раницата от Сергей.

— Аз ще взема момичето, а ти поеми маниака — тихо нареди Сергей на Алекс. — Слайд, стига си я зяпал, по-добре намери нещо да я покроем.

Последвалите събития се развиха с чудовищна бързина. Алекс мина покрай лежащото на пода момиче, като се стараяше да не обръща внимание на плитките, но многобройни драскотини по тялото ѝ, и се приготви за стълкновението със сатаниста — ако не беше напълно глух, вече трябваше да реагира по някакъв начин. И всъщност той реагира, гадината! Вратата се отвори от силен удар с крак и на прага се появи разтреперан субект на около четирийсет години. Неопрятен, със зачервени хлътнали очи, блед като смъртта, той не обърна никакво внимание на Алекс, който стоеше на пътя му. Погледът на мъжа беше насочен към тялото на момичето и само към него.

— Не я докосвайте!

Сергей в този момент тъкмо прекрачваше поставените на пода свещи и протягаше ръце към момичето.

Зад гърба на сатаниста се появи Тъомич, а лицето му беше озарено от зловеща усмивка.

— Кротко! — изръмжа заплашително Алекс. Във всеки случай, той искрено се надяваше, че жалкото му хриптене е прозвучало така.

Междувременно Сергей взе момичето в ръце и я изнесе от импровизирания кръг, като пътьом събори с крака горящите свещи. В стаята стана още по-тъмно и само идващата от коридора светлина позволяваше повече или по-малко ориентация в полумрака.

— Не! — извика сатанистът и се втурна напред, но прокрадналия се зад гърба му Тъомич го сграбчи в здрава хватка за врата.

— По-добре не пробвай — посъветва го паркуристът, натискайки все по-силно и по-силно врата на противника.

— Какво... направихте... — изхриптя сатанистът, бавно свличайки се на пода под тежестта на Тъомич. — Идиоти...

— Ние не сме идиоти, а герои — гордо заяви Слайд, хвърли поглед към момичето, лежащо в ръцете на Сергей, и веднага извика: — Тя отвори очи!

Сатанистът рязко се извъртя, успя да отхвърли Тъомич от себе си и скочи към Сергей, но Алекс го пресрещна. Те се търколиха на пода и започнаха да си разменят удари, като смачкаха и останалите свещи.

Алекс чуваше само ожесточеното дишане на противника си и виковете на Слайд някъде отстрани.

— Удари го! Давай!... Тъй вярно. Длъжни сме да спасим момичето...

След това пред очите му притъмня и той загуби съзнание.

* * *

Когато Алекс отвори очи, първото, което забеляза, беше изцапаният с кръв нож. Изящна сребърна дръжка и тънко острие със странни шарки... застинали на някакви си сантиметри от носа му. Изглежда точно с него сатанистът беше рязал момичето...

— Събуди ли се? — попита непознат глас.

Алекс конвулсивно преглътна и премълча, като продължи неотлъчно да гледа ножа. Тялото му категорично отказваше да се подчинява и дори най-простото движение на очните ябълки му се отдаваше с ужасно главоболие.

— Лежи си, лежи — посъветва го гласът. — Дай малко време на раните да се излекуват.

Рани?!

Алекс с усилие се удържа да не скочи на крака. Впрочем, съдейки по усещанията, едва ли щеше да му се получи.

— Какви рани? — само с устни прошепна той.

Ножът изчезна някъде, а на негово място се появи изпитата физиономия на сатаниста с удивително прецизно изрисувани черни очи. Тънките черти на лицето издаваха лесно раздражителен човек, но очите му... в тях се таеше нещо странно и непонятно.

— Красив си — противно се изсмя той.

— Защо? — вече по-силно попита Алекс, влагайки в една дума всички разяждащи го въпроси, включително и онези, които още дори не беше осъзнал докрай.

Сатанистът изчезна от полезрението му, но умореният глас остана наблизно:

— Любопитно ти е откъде са се взели раните? Аз ги изрязах. Защо? Защото трябваше да го направя и всичко е заради теб и твоите приятели. Вие сами сте си виновни, момчета.

„Абсолютен маниак — заключи Алекс. — Интересно, къде ли са се дянали останалите? Къде са Сергей, Слайд, Тъомич, Дис?“

— Само да знаеше колко ненавреме се появихте — продължи сатанистът. — Все още не проумявам какво правехте на балкона ми.

Как изобщо се оказахте там?

Устните на Алекс сами се разтегнаха в ехидна усмивка.

— Просто скочихме.

— Откъде? — не разбра сатанистът. — А, вие сте съседите ми отгоре?

— Не, скочихме от покрива — поясни Алекс и сам се удиви на своята откровеност. Първоначално изобщо нямаше намерение да говори с този маниак, но друг изход не виждаше — трябваше да приспи някак бдителността му и да разбере колкото се може повече, преди да се възстанови способността на тялото му да се движи.

— Психари — категорично заяви сатанистът. — Е, лазете си по покривите, няма проблем, но защо се появихте на балкона ми. Само ми кажи, аз канил ли съм ви?

В гласа му имаше пискливи нотки.

— Ти режеше момичето — напомни му Алекс и сам се изненада на спокойствието си. — Мислиш, че ще го оставим просто така?

— Да бяхте първо попитали какво е това момиче и защо я режа — монотонно каза събеседникът му. — А и всъщност не съм я рязал, това са драскотини... Между другото, доведе я собственият ѝ баща и той много добре знаеше какво ще се случи тук.

„И бащата е луд? Не му е провървяло на това момиче“ — отвлечено си помисли Алекс и много внимателно се опита да размърда пръстите на ръцете... И му се получи! Но по цялото тяло плъзна вълна от толкова силна болка, че очите му се насълзиха.

— Какво си ми направил? — едва изхриптя той.

Сатанистът отново се появи в полезрението му.

— Само малко магическо ритуалче.

Докато Алекс премигваше удивено, опитвайки се да събере мислите си, странният субект направи нещо с тялото му. За съжаление или за щастие паркуристът не можа да види и да усети манипулациите на сатаниста...

— Скоро отново ще можеш да се движиш — каза най-накрая мъжът. — И бих те посъветвал да не бързаш веднага да ми се нахвърляш с юмруци, почини си, ела на себе си и чуй какво ще ти кажа.

Алекс наистина почувства, че тялото му постепенно започва да го слуша, но освен това безусловно приятно усещане, се появи и ново.

Усецане за чудовищна горещина по кожата по цялото тяло. Болката беше толкова нетърпима, че той стисна челюсти така, че зъбите му изскърцаха, и едва сдържа вика си. Много бавно, сантиметър по сантиметър, Алекс вдигна глава от пода и погледна към тялото си. От гърдите му се изтръгна дрезгав стон:

— Какво е това?!

Лежеше на пода абсолютно гол. Цялото му тяло беше надупчено с тънки игли, а кожата му беше покрита с многобройни драскотини. Десетки, стотици, ако не и хиляди, те оформяха странна, удивително хармонична рисунка.

— Красива е, нали? — гордо попита сатанистът. — Истинско произведение на изкуството, повярвай ми. Макар да я рисувах набързо, няма как да не забележиш майсторството...

Алекс безмълвно зави, без да смее да мръдне дори с пръст.

— Ти засега лежи, почивай — невъзмутимо го посъветва сатанистът. — Аз ще извадя иглите и същевременно ще ти разкажа какво всъщност се случи.

— Давай — вяло се съгласи Алекс, опитвайки се да се справи с гаденето и пищенето в ушите. В същото време очите му внимателно, доколкото беше възможно в подобно състояние, обходиха стаята. Никакви следи от паркуристите и момичето, само счупени прозорци, разпръснати по пода свещи и кой знае защо разкъсана тениска.

— Нямаме много време — бързо каза сатанистът. — Как се казваш?

Алекс с голямо усилие отлепи устни и процеди през зъби:

— Александър.

— Отлично, аз съм Святослав. И съм практикуващ призовател на духове.

„Определено психо“ — за себе си отбеляза Алекс.

— Не си мисли, че съм луд — сякаш прочете мислите му Святослав. — Призоваването на духове е професия като всяка друга, например като програмист. Добре платена, сложна, интересна, макар че понякога и доста опасна.

— За онези, които режеш ли? — предположи Алекс.

— Режа само извън работно време — тъжно се усмихна Святослав, докато бавно вадеше иглите от тялото на Алекс. — Това е по-скоро хоби, между другото, но има пряко отношение към основната

ми професия. Виждаш ли... Аз изобщо не съм маниак и не убивам хора, както може би ви се е сторило на теб и твоите приятели. Аз само слагах на тялото на момичето защитни заклинания, които би трябвало да я освободят от злия дух...

Алекс пое дълбоко дъх, опитвайки се да се справи със замаяването и да не загуби нишката на разговора.

— Днес е пълнолуние и именно по това време връзката между нашия свят и света на духовете е особено тънка. Това момиче беше станало жертва на своето любопитство, прекалено много хора се опитват да правят ритуали за призоваване на духове, без да се замислят за последствията. В резултат в телата им може да се всели всякаква гадост и аз трябва да я прогоня, когато не съм на работа, разбира се.

Алекс изруга наум. В края на краищата чувстваше, че има нещо опасно в това пълнолуние.

— А от мен кого прогони? — попита раздражено.

С всяка издърпана от тялото му игла той се чувстваше все по-добре и по-добре и вече можеше доста свободно да движи ръце. Ако продължава така, скоро този маниак щеше да си получи заслуженото...

— О, не, на теб изрязах малко по-различно заклинание — с явно удоволствие каза Святослав. — То би трябвало да те защити от въздействието на духовете.

— А не можеше ли да мина с някое кръстче за врата? — ядосано попита Алекс, без да вярва нито дума на „призователя на духове“.

— Ти вярващ ли си? — иронично попита Святослав и сам си отговори: — Съмнявам се. Кръстът действа само на истински вярващите, а на нас, обикновените хора, ни се налага да използваме по-древни методи на защита. Нещо се отклоних... Всъщност трябваше да изгоня духа от това момиче и почти бях завършил шарката, когато се появихте вие и развалихте всичко. Между другото, да се изпрати обсебилия чуждо тяло в друг свят може само по пълнолуние, а то скоро ще свърши. Та така стоят нещата. Ако не успея сега, до следващото пълнолуние тази зараза ще успее окончателно да погълне душата на бедното момиче.

Ако Алекс можеше свободно да движи ръката си, със сигурност щеше да завърти пръст в слепоочието.

— Само едно не разбрах, защо наряза и мен! — извика нервно.

— Спокойно, отпусни се — посъветва го призователят на духове.
— Виждаш ли, аз съм твърде стар, за да тичам из града след твоите приятели и обсебеното момиче. Мисля, че ще бъде честно, ако ти сам оправиш това, което оплеска — ще намериш момичето и ще я доведеш тук, за да завърши ритуала.

— Да бе, мечтай си.

„За глупак ли ме мисли — вътрешно се усмихна Алекс. — Дахващам невинни момичета за манияци.“

— Май това е всичко — каза, сякаш нищо не се е случило, Святослав и изтръска ръце. — След няколко минути ще скачаш не полошо от преди. Чувствителността на кожата, разбира се, се налага временно да е притъпена...

„По-скоро — помисли си Алекс. — Тогава ще ти го върна за всичко, за всяка драскотина...“

— Между другото, ако изведнъж ти се прииска да ми отмъстиш или да не изпълниш молбата ми — с безизразен глас каза призователят на духове, — тогава след няколко часа краката ти ще откажат. Чувал ли си тази дума — акупунктура? Тя може не само да лекува, но и да вреди...

Алекс се изви с цяло тяло и застана на лакти.

— Ах, ти...

— Тц, тц, тц — предупредително зацъка Святослав. — По-добре не ме ядосвай, че току-виж съм ти изключил някой не особено важен за изпълнението на моята задача орган...

— Ненормалник — изхриптя Алекс и много бавно се изправи на крака. — Моите приятели вече са се обадили в милицията...

Святослав поклати глава.

— Едва ли. Как мислиш, защо те зарязаха толкова лесно тук? Измъквайки се от защитния кръг, духът веднага смаза волята им и ги принуди да правят това, което иска той.

Алекс се намръщи.

— Глупости.

— Не се притеснявай, скоро сам ще се убедиш — увери го Святослав. — Ти по-добре побързай, до изгрева остават само няколко часа. Обличай се и не се превивай, не боли толкова много.

— Ти пък откъде знаеш — измърмори Алекс, докато обличаше разхвърляните по пода дрехи и едва се удържаше да не се нахвърли на

дяволския сатанист.

Святослав се усмихна и разкопча няколко копчета на сивата си риза. Цялата му шия и гърдите бяха покрити с тънка мрежа от белези.

— И на мен също ми е нужна защита.

— Маниак — вече не толкова уверено каза паркуристът.

В главата му цареше първичен хаос. Имаше чувството, че спи и сънува не особено приятен... какво ти, направо ужасен сън! Но нима може да изпитва такава болка в съня си? Макар че като си с вълци...

Така, я стига толкова!

Паркуристът опита да се вземе в ръце и трезво да прецени какво се случва... От една страна, всичко изглеждаше пълна глупост — пред него стои абсолютно изперкал побърканик, на когото мястото му е в най-гадното отделение на лудницата. От друга... нещо дълбоко вътре в него уверено твърдеше — този човек не лъже или поне искрено вярва в това, което казва.

— Вземи моето горнище — предложи Святослав, подавайки износен спортен анцуг с бял надпис „Адидас“. — Защо да привличаш излишно внимание?

„И ще го взема!“ — ядно реши паркуристът.

— Да допуснем — много бавно каза Алекс, докато внимателно нахлузваше анцуга на голото си тяло, гледайки скръбно останките на любимата си тениска, — че намеря това момиче... какво ще попречи на този твой дух да се премести в друго тяло?

Многото гледане на филми на ужасите си казваше думата.

— Няма да стане — изхихика призователят на духове. — Шарките, които успях да нанеса върху тялото на момичето, ще го задържат вътре. Това обаче няма да попречи на духа да влияе на другите хора, така че не се изненадвай, ако приятелите ти не са много радостни от твоето завръщане.

„Върви по дяволите — реши Алекс. — Ще намеря момчетата и заедно ще решим какво ще правим нататък. А ако не ги намеря? Едва ли са се прибрали по домовете, нали аз останах тук... Те не биха ме зарязали! Но пък защо тогава милицията още не е заблъскала по вратата, би трябвало да са я извикали? А и не мога да проумея как изобщо са избягали, зарязвайки ме тук, когато без никакви проблеми щяха да се справят с един човек. Сега обаче най-важното е да се измъкна оттук, останалото — после...“

— Е, да отивам ли да ги търся? — не много уверено попита Алекс.

— Хайде, тръгвай — милостиво разреши Святослав. — Не забравяй, че не ти остава много време, сега е пет и половина, а момичето трябва да е тук до шест. Разбира се, ще трябва да бъде зашеметена. Надявам се, че това няма да е проблем за теб? Е, там, всякакви морални ограничения от рода на „не бия момичета“?

Алекс неопределено сви рамене.

— Добре, ще се оправиш. Да... и излез, ако обичаш, по същия път, по който влезе.

* * *

Алекс тичаше през града, изненадан от усещанията си. Колкото и да е странно, той наистина не чувстваше никаква болка! Дори отдавна станалите му привични болки в коляното бяха изчезнали някъде! В това откаченият сатанист не излъга, а колкото до останалото... Алекс отново и отново прехвърляше в главата си всичко случило се и не можеше да реши дали да вярва на Святослав. Във всеки случай, скоро всичко ще стане ясно, защото приятелите му най-вероятно бяха отнесли момичето при Сергей, неговият дом беше в същия район...

Завой.

Прескачане на оградата.

По асфалтовия път можеше да ускори.

Но дори бързият бяг не можеше да изтрие от мислите заседналата в тях обида. Защо?! Защо го зарязаха? Винаги беше вярвал, че може да разчита на приятелите си...

Алекс се добра до дома на Сергей за четвърт час, разбивайки всички рекорди за скорост. Клокочещата смес от раздразнение, гняв и обида изтръгна от тялото всичко, на което беше способно. Като вихър се качи до последния пети етаж, натисна бутона на звънеца и се заслуша. В апартамента се чуха стъпки и в следващия миг вратата се отвори, а на прага се появи собственикът му.

— Алекс! — зарадвано възкликна Сергей. — Вече си мислех, че сатанистът те е пренесъл в жертва.

— Не е — хладно отвърна Алекс. — Въпреки факта, че ме зарязахте там.

Треньорът по акробатика сви рамене.

— Длъжни бяхме да спасим момичето.

— А на мен, значи, майната ми? — още повече се ядоса Алекс.

Надяваше се, че сега акробатът ще назове някаква сериозна причина или поне ще започне да се оправдава...

— Длъжни бяхме да спасим момичето — монотонно повтори Сергей. — А ти влизай, какво стоиш на стълбите.

Акробатът се отдръпна, пропускайки приятеля си вътре.

По столовете в стаята се беше разположила цялата компания паркуристи, а на леглото, завита с карирано одеяло, лежеше спасеното момиче. Красиво очертаните устни бяха недоволно издути, а погледът на зелените очи проследи Алекс. На пръв поглед най-обикновена кучка... Дори нервни тикове нямаше, а нали именно от такива страдат обладаните от зли духове. Или не? Но цветът на очите наистина беше подходящ за всякакви мистични действия...

— Кой е този? — тихо се поинтересува тя.

Каdifеният, буквално пропит с еротика глас удари Алекс под коленете и едва не го събори на пода. С огромно усилие той се задържа на треперещите си крака, но тълпи мравки пробягаха по изранения му гръб с такава скорост, че той затаи дъх, страхувайки се дори да мръдне.

— Алекс — обясни Сергей. — Той ни помогна да те спасим.

— Привет — доста сдържано го поздравиха приятелите му с някак безчувствени, механични гласове.

Алекс се втрени изненадано в паркуристите, мигом забравяйки за странната си реакция към гласа на момичето. Какво им става?! Даже неуморимият Тьомич, и той реагира на появата му съвсем вяло!

Гневът даде сила на Алекс да се справи със странното треперене.

— Как можахте да ме зарежете там?! — все още не вярвайки на очите и ушите си, попита той.

— Длъжни бяхме да спасим момичето — поясниха паркуристите, при това и четиримата произнесоха фразата едновременно и абсолютно монотонно, от което мравките по гърба на Алекс се увеличиха двойно.

— Момчета, нормално ли се чувствате? — реши да уточни за всеки случай той.

Всъщност всичко си беше ясно и без да отговарят. Просто Алекс до последно не искаше да повярва, че сатанистът... тоест призователят на духове е казал истината.

— Невероятно — в хор отговориха всички.

— Ти също можеш да се почувстваш невероятно — нежно каза момичето, — но си някак неправилен... Ела тук.

Странно, но този път прекрасният ѝ глас имаше обратен ефект. На Алекс му стана така противно, все едно е погълнал нещо гнило. Също така изведнъж чувства всички драскотини по тялото си. Не беше болка, не... Алекс не можеше да опише точно усещането, дори и да искаше. Гъделичкащ огън?

Алекс неочаквано за себе си се засмя.

— Ела тук — леко изненадано повтори момичето, но той и не помисли да мръдне от мястото си.

Зелените очи на момичето блеснаха злобно и в същия миг стоящият до него Сергей рязко се обърна към Алекс и го сграбчи за рамото.

— Какво е направил с теб този призовател на духове?!

Дъхът на Алекс секна. Край, не можеше да се скрие от истината — Святослав беше казал истината! Но какво да направи?!

— Нещо не е наред с теб — бавно каза Тьомич и се изправи от стола.

— С мен? — нервно попита Алекс. — Всъщност явно с вас нещо не е наред. Събудете се! Тази мерзост ви управлява!

Слайд и Дис също се надигнаха от местата си.

— Длъжни сме да спасим момичето — напомни Сергей и дръпна Алекс за анцуга.

Раздаде се звук на разкъсана тъкан и пред погледите на паркуристите се разкри нашарения със стотици драскотини торс.

— Махнете го от мен! — неочаквано пискливо изкрещя момичето.

И къде се дяна онзи омайващ еротичен глас?

Преди още Алекс да успее да се уплаши истински, собствените му приятели се втурнаха към него. Отскочи настрани и се втурна към момичето, но Сергей веднага му препречи пътя.

— Длъжни сме да спасим момичето — изсъска той на Алекс, хващайки го за ръкава.

— Майната ви.

Алекс остави разкъсания анцуг в ръцете на акробата и светкавично изхвърча от апартамента. Спускайки се по стълбите, той чу тропот на крака зад гърба си. Огледа се за миг и забеляза, че са го последвали само трима от приятелите му, а Сергей, както изглежда, беше останал да охранява обсебеното момиче. Когато изскочи от входа, той побягна покрай блока, трескаво припомняйки си как изглежда балконът на Сергей. Както често се случва в екстремни ситуации, планът за действие се оформи самичък, без особено участие от страна на мозъка.

Обиколи пететажната сграда и както тичаше скочи на жълтата тръба, опасваща блока приблизително на нивото на гърдите, после веднага се хвана за долния край на най-близкия балкон.

Докато Алекс се набираше с ръце, една част от него размишляваше как да мине покрай Сергей и да се добере до обсебеното момиче, а другата... кипеше от гняв. Как смее тази твар да управлява хора, превръщайки ги в свои марионетки и лишавайки ги от свобода?! От друга страна, сега поне знае, че приятелите му не са го зарязали по своя воля... Как изобщо си е помислил такова нещо за тях?

Качи се на балкона на втория етаж и погледна към прозорците на Сергей. Бяха няколко десетки метра вдясно и сега му предстоеше да направи поредица от скокове от балкон на балкон. Нормално изобщо не би си помислил за подобна лудост, но в момента нямаше друг избор. Там беше мръсната гадина, посмяла да открадне от приятелите му най-ценното — свободата. Е, сега ще разбере, че е направила голяма грешка. Ако има хора, които истински да ценят свободата, то това са паркуристите.

— Няма прегради, има само препятствия — тихо прошепна Алекс.

Отдолу се появиха тримата паркуристи и се закатериха след него. Опитвайки се да се откъсне от тях, Алекс временно забрави за инстинкта за самосъхранение и скочи на балкона отдясно, но преследвачите му се придвижваха с изненадваща бързина и бързо започнаха да го настигат. Под влиянието на духа те сякаш бяха придобили допълнителни сили...

Алекс никога досега не беше се катерил с такава скорост. На два пъти едва не падна, с огромни усилия успя да се задържи с върха на

отмаляващите си пръсти. Все пак събитията от днешния ден напомниха за себе си и никаква акупунктура не можеше да върне изразходваните сили. За сметка на това Тьомич, Слайд и Дис изглежда не знаеха умора. Когато Алекс скочи на балкона до апартамента на Сергей, приятелите му изоставаха само с един етаж.

Беше принуден да спре, за да се справи с недостига на въздух и слабостта в ръцете. Да се катери с такава скорост до петия етаж беше трудно не само физически, но и психически, затова преди последния скок имаше нужда от малко време да се съвземе. Но краткият отдых даде на преследвачите достатъчно време, за да го настигнат.

— Длъжни сме да спасим момичето — победоносно каза Тьомич, стъпвайки на балкона.

— Тьомич, това съм аз! — хрипливо извика Алекс. — Събуди се! Спомни си, паркур, свобода! Не позволявай на някаква си незнайна твар да ти отнеме най-ценното!

Приятелят му се поколеба за миг...

— Убий го — обади се Слайд от съседния балкон.

— Тя ви управлява!

В прозорците на апартамента пламна светлина и от нея се раздаде изненадан вик:

— Кой е там?!

При вика Тьомич обърна глава и това разсейване беше напълно достатъчно за Алекс да се стегне и да скочи на балкона на Сергей.

Сграбчи края на железния парапет и с последни сили се качи на балкона. Удари с цялата си тежест слабата врата и влезе в апартамента заедно с нея.

— Ти какво правиш тук? — изпищя обладаното от дух момиче.

— Да не мислеше, че ще подвия опашка и ще избягам? — изхриптя Алекс и скочи на крака.

— Длъжни сме да спасим момичето — прекъсна го треньорът по акробатика и се изправи на пътя му.

— Ще го спасим, ще го спасим — увери го Алекс и скочи напред, насочил крак към слънчевия сплит на приятеля си.

Сергей с лекота избягна нападателя — рефлексите му се оказаха по-силни от влиянието на духа, но на Алекс това му беше достатъчно. Продължи по инерция и с цялата си тежест рухна на леглото, като затисна момичето под себе си. Временно забрави, че под него е крехко

същество от женски пол, и няколко пъти я удари с всички сили по лицето, после инстинктивно се сви в очакване на удар в гърба.

Но нищо подобно не се случи. Леко притеснен, Алекс вдигна глава и погледна към Сергей. Приятелят му лежеше на пода и не правеше никакви опити да се изправи. От улицата долетяха писъците на събудените обитатели на блока.

* * *

Алекс ужасено гледаше как Святослав нанася последните шарки върху тялото на спящото момиче. Много внимателно, дори, ако можеше да се каже така, нежно, призователят на духове прорязваше с ножа млечнобялата кожа.

— Гледай — каза той накрая и остави ножа настрана.

Алекс искаше да попита къде точно да гледа, но изведнъж над тялото на момичето се появи нещо... Мъгляво, полупрозрачно и много противно. Алекс не можеше да каже със сигурност защо, но странният облак предизвикваше именно това чувство.

— Противно, нали? — с усмивка попита Святослав. — Тази гадост е толкова противоположна на нашата природа, че само с присъствието си предизвиква ужасно отвратително чувство. Разбира се, в случай, че не се окажеш под нейно влияние.

В същото време странното образуване започна да се свива, сякаш нещо невидимо, подобно на прахосмукачка, постепенно го засмуква, докато накрая духът напълно изчезна.

— Е, това е всичко — със задоволство каза Святослав. — Работата е свършена.

Алекс погледна лежащото на пода момиче. Красивото младо тяло беше покрито с дълбоки драскотини от главата до петите.

— Сега ще трябва да живее с това.

— Как така? — престорено се изненада призователят на духове. — Човек трябва да си плаща за грешките, а и между другото, никой не я е принуждавал да си играе със сили не от този свят.

— Бедното момиче — въздъхна Алекс.

— Хм, за нея точно няма нужда да се притесняваш — увери го Святослав. — Тази госпожица е от много богато семейство. Няколко

елементарни пластични операции и от белезите няма да остане и следа.

— А не трябва ли да се запазят? — неуверено попита Алекс.

— Не, шарките вече изпълниха предназначението си — поклати глава Святослав. — Между другото, Александър, ти се справи доста прилично. Може би ще имам нужда от такъв помощник, млад и силен... Плащам добре, а и работата е интересна...

Мислите на Алекс сега бяха по-заети с въпроса какво ли се е случило с приятелите му, които беше зарязал по чужди балкони. Щом приспа момичето, той незабавно я отнесе при Святослав, без дори да си помисли да се погрижи за изпадналите в безсъзнание паркуруисти. Алекс се страхуваше, че краката му ще откажат, преди да стигне до апартамента на призователя на духове.

— Първо бих искал нищо по мен да не ми отказва — леко нервно напомни той. — Хайде, време ми е за акупунктурата.

— Стига бе — ухили се призователят на духове. — Ти наистина ли повярва на тази глупост? Аз се пошегувах. Сложи младата дама на леглото и да вървим да пийнем кафе.

Святослав постави ръка на рамото на паркуруиста и леко го побутна към кухнята, като същевременно с незабележимо движение извади забитата в ухото на Алекс тъничка игла.

— И така, какво мислиш за кариера като призовател на духове?

2007, Москва

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.